

То бѣше стройната Стояна
 Другарка въ китни младини.
 То бѣше спомена съкровень
 Що въ мрачния му духъ живѣй!...
 То бѣше сѣкашъ сънь лжжовень
 Смъртта, когото ще разсѣй!..
 Той спомни приказкитѣ нежни
 И разговоритѣ ѿ прѣжни,
 Кръщния ѿ смѣхъ небесень
 И свободната ѿ пѣсень
 Свѣлнувала висока грѣдь!...

.
 Замина той презъ близкий пѣть
 Зачу че нѣкой болно стене,
 „Но, кой би могълъ да премине,
 Се пита самъ, по тѣзь поляна ?
 Тукъ само степнитѣ орли
 Прилитатъ съ хладнитѣ мъгли!“

.
 Но видѣ ето най-подирѣ
 Приплъзна грозно изпоцранъ
 Радой потъналъ въ кръвъ и рани!...